

9. januar 2007

19. zu-l-hidždže 1427

SPOROČILO ZA JAVNOST

Slovenska muslimanska skupnost je presenečena nad vetom, ki ga je Državni svet vložil na predlog zakona o verski svobodi (ZVS) dne 22.12.2006. Posebno glede na to, da je to področje zakonsko neurejeno in da je Slovenija edinstven primer v katerem se versko življenje in delo verskih skupnosti ureja z zakonom iz sedemdesetih let prejšnjega stoletja, iz časa socialističnega samoupravljanja. Temu je potrebno dodati, da Ustavni zakon za izvedbo Ustave Republike Slovenije že leta 1991. zahteva, da se do 31.12.1993 uskladijo vsi zakoni, ki niso v skladu z Ustavo. Na nujnost sprejemanja zakona je opozoril tudi varuh človekovih pravic v svojem letnem poročilu za leto 2005 (str. 18).

Menimo, da je predlog zakona avtorja dr. Lovra Šturma, predlog, ki je prehodil dolgo pot obravnavanja in je dobil podporo večine verskih skupnosti in na koncu tudi podporo državnega zbora, kvaliteten za ureditev področja dela cerkvenih in verskih skupnosti. Predlog zakona upošteva spremenjene družbene in politične okoliščine in odraža duh sprememb, ki so se zgodile od časa zadnjega sprejemanja do današnjega trenutka.

Potrebno je poudariti, da je to področje zakonsko neurejeno in da je trenutni zakon že nekaj časa zastarel in ne ponuja primeren okvir za funkcioniranje verskih skupnosti.

Menimo, da predlog zakona ne posega v ustavno načelo ločevanja države in verskih skupnosti.

Trditev, da državi ni potrebno finančno pomagati delo verskih skupnosti je kratkovidno in tesnosrčno gledanje na stvari. Splošno koristne dejavnosti, ki bi jih morala pokrivati država s svojimi socialnimi programi, izvajajo verske skupnosti. Menimo, da so one za takšne aktivnosti popolnoma upravičene, da se financirajo iz javnih sredstev. Princip popolnega ločevanja vere in države ne pozna nobena družba na svetu. Vsak poskus vzpostavljanja formalne linije razmejevanja med versko in državno sfero neizogibno vodi v ideologizacijo in na koncu nanaša škodo vsem državljanom.

Verske skupnosti so družbene organizacije katerih delovno področje se neizogibno prepleta s sfero dejavnosti, ki spadajo pod ingerenco države. To prepletanje je posebno izraženo na področju oskrbe posebnih kategorij prebivalstva kot so starejše osebe, bolniki, zaporniki ipd. V številnih razvitih deželah država daje enako pravico verskim skupnostim kot tudi drugim »posvetnim« institucijam, da so v skladu s svojim poslanstvom dela z ljudmi, upravičene do državnega denarja. V skladu z ustavnim načelom ločevanja vere in države, slednja ne bo financirala samo tiste dejavnosti, ki spadajo v čisto versko sfero, kot so obredi in misijonarstvo. V nobenem primeru nam se ne zdi da, če npr. verske skupnosti izvajajo duhovno službo v bolnicah med bolniki na njihovo zahtevo, s tem prekoračujejo črto, ki deli versko od državnega. Če bi želeli stvari postaviti v grobih terminih, potem bi izpostavili, da je odgovornosti države da svojim prebivalcem omogoči dostojanstveno smrt, tj. da jim omogoči duhovno oskrbo za katero

se vsak državljan odloči sam po lastni želji in afiniteti. Verske skupnosti je v tem primeru potrebno razumeti kod naravne partnerje države pri uresničevanju tega cilja.

— Osman

Osman Đogić
Slovenska muslimanska skupnost